

1. УВОД

Хришћанство (на грчком језику: *χριστιανισμός*, на латинском језику: *christianitas*) је једна од три највеће монотеистичке¹ (једнобожачке) религије која је настала на простору некадашњег Римског царства.

Религија је заснована на учењу и животу Исуса Христа из Назарета (Исус Назарећанин) у Галилеји, описаног у Новом завјету. Сви који су се окренули Христу и вјерују у њега и слиједе његовом учењу су његови слиједбеници и зову се Хришћани. Сви хришћани заједно чине Христову цркву која, по Новом завјету Светог писма, представља Исусово тијело.

Хришћани вјерују да је Исус Божији син и Месија (Христос) за кога су пророци рекли да ће доћи на Земљу (Стари завјет) да спаси људе. За хришћане, Исус Христос је учитељ, модел за прави начин живота на Земљи, инкарнација Бога, спасиоц човјека, који је на крсту дао свој живот за све људе, да би се људи могли искупити за своје гријехе и на тај начин спасити. Хришћани вјерују да је Исус устао из мртвих, трећи дан по распећу, касније се подигао на небо, и на тај начин побиједио смрт. Већина хришћана сматра да ће Исус поново доћи на Земљу узети своју Цркву и судити свим људима (живима и мртвима) који су икада живјели на Земљи. Исус Христос је проповиједао о божјем (небеском) краљевству и значају његова боравка на Земљи. Многи поборници су га сматрали Месијом. Грчка ријеч *Χριστός* у пријеводу значи Месија, па су тако прве Христове слиједбенике у Антиохији назвали хришћанима (*χριστιανοί*), именом које је остало до данас. Хришћанство је представљало прву универзалистичку религију, насупрот дотадашњим националним религијама, и проповиједало једнакост свих људи пред Богом: Јевреја, Грка, Римљана, сиромашних, богатих, жена, мушкараца. Због свега што је Исус проповиједао, а што је доста опширно описано у четири јеванђеља (која су прве четири књиге Новог завјета), број Исусових ученика и слиједбеника је брзо растао, посебно међу сиромашним људима. Хришћани зову поруку Исуса Христа јеванђељем («добра вијест») и тако се књиге гдје су записана Исусова проповиједања и живот, зову јеванђеља (четири јеванђеља у Новом завјету).

По поријеклу, хришћанство је сродно јудаизму, са којим има доста заједничких текстова. Хебрејска Библија, је у хришћанском контексту позната као Стари завјет. Хришћанство се сматра за Аврамску религију, заједно са јудаизмом и исламом. Најраније свједочанство о хришћанима и хришћанству налази се у апостолским дјелима (једна од библијских књига Новог завјета) Дјела 11:26: «И они се цијелу годину састајаше са Црквом, и учаше многи народ; и најприје у Антиохији ученици бише названи хришћани.»

Касније када је постало званична, државна религија, хришћанство је везало своје интересе са интересима владајуће класе и удаљило се од идеала записаних у Светом писму (јеванђеља). Догматске расправе, као и политичке прилике и разни

¹ Монотеизам, (гр: *μονοθεός* = један, *Theos* = Бог) је вера у једно, универзално, свеобухватно божанство.

интереси су довели до тога да је данас хришћанство раздијељено и разједињено. Међу великим бројем људи, који се изјашњавају да су хришћани, многа хришћанска начела се данас не примјењују и не поштују. Велики број хришћана у разним деноминацијама свели су своје "хришћанство" на неколико ритуала - обреда, којима присуствују неколико пута годишње (на тзв. црквене празнике).

Хришћанство је играло виталну улогу у обликовању Западне цивилизације, бар од 4. вијека нове ере. Данас, хришћанство представља територијално најраспрострањенију и бројчано највећу свјетску религију (од 1.5 до 2.1 милијарде људи се изјашњава да су хришћани)².

2. ИСТОРИЈА ХРИШЋАНСТВА

2.1 Рани период

Званично, хришћанство је религија која настаје у првом вијеку Нове ере међу слиједбеницима Исуса Христа (Исус Назарећанин). Рођење Исуса Христа представља почетак нове ере и новог рачунања времена. Под водством Апостола Петра и Павла, настајале су хришћанске заједнице од Јевреја који су напустили јудаизам и окренули се Исусовом учењу; те хришћанске заједнице од невјерника (не Јевреја). Може се рећи да су темељи хришћанства постављени 2000 година прије нове ере, појавом Аврама, Исака и Јакова. Аврам, Исак и Јаков су представљени као пророци који су веровали у бога Јехову (хебрејски: יְהוָה односно Јахвх- правилан назив је Јахве, а не Јехова али се овај други појам одомаћио од XIV вијека). Они су проповиједали божије ријечи међу људима и тако је народ знао о постојању Јехове³.

Рано хришћанство се појављује на тлу Израела, који је тада били освојили Римљани. За само три вијека, постало је званична религија многих држава и народа. Хришћанство се раширило преко Медитерана, са прогонима од стране римских императора. Од почетка, хришћани су били изложени разним врстама терора, укључујући спаљивања, мучења, прогоне итд. Римски император Нерон је 64. године оптужио хришћане за велики пожар у Риму. Црква сматра, да су тада под Нером, апостоли Петар и Павле убијени у Риму. Даље прогањање хришћана и цркве се наставља и под девет других римских императора, највише под владавином Дециуса и Диоклециана.

Некако од 150. године хришћански учитељи, у сврху одбране своје вјере, почињу са писањем теолошких и апологетских дјела. Ови аутори су знани као црквени оци. Посебно знани су били: Игнатиус антиохијски, Поликарп, Јустин, Иринациј, Тертулијан, Клемент александријски и Ориген.

На хришћанство су у то вријеме имале утицај друге различите вјере као, гностицизам и митраизам. Исто тако хришћанство је апсорбовало разне елементе од паганских религија, посебно мистерних култова. О нивоу или степену утицаја на хришћанство, мишљења међу научницима се доста разликују⁴.

² Социологија, Бранислав Мишић

³ Википедија, слободна енциклопедија, Хришћанство

⁴ Preteče hrišćanstva (autor Vladeta Jerotić, 212 strana, 2008. godina; izdavač: Ars Libri / zadužbina Vladete Jerotića, Beograd)

Император Константин Велики (4-ти вијек) је 313-те године озаконио Хришћанство, а Теодосиј I га 380-те год. прогласио за религију Римског царства. Константин је сазвао Први васељенски сабор (или Први никејски сабор) који је одржан у Никеји у Малој Азији током маја и јуна 325. године. То је био први васељенски сабор Хришћанске цркве, а његовом најзначајнијом последицом се сматра, доношење прве обједињене хришћанске доктрине тзв. „никејског симбола вере“.

2.2 Милански едикт

Цар Константин Велики који је владао од (306. – 337.) 30. априла 313. године Миланским едиктом проглашава равноправност хришћанства са осталим религијама, и оно 387. године (74 године послје) постаје и званична државна религија у Римском царству. Цар Константин је био амбициозан човјек који се за Хришћанство везао постепено. У том постепеном прелазу, удаљавајући се од паганства, већ 315. године одбија да се попне на капитол како би примио жртве пред паганским храмом бога Јупитера. 319. године, цар је толико одступио од паганства, да је те године објавио едикт о поништавању паганских вјера. Ипак, унеколико помирљива политика према паганима остаје на снази, све до 323. године, када побјеђује свог зета Лицинија у борби за власт, и када постаје једини владар Империје.

Последњих година, пред смрт, Константин је наредио градњу огромне цркве Светих Апостола у Цариграду, на једном узвишењу које надвисује цио град. Имао је жељу да буде крштен на ријечи Јордану, али га је лоше здравље у томе спријечило. Непосредно након Васкрса 337. године, крштен је у Никомедији, од стране Јевсевија Никомедијског, а умире 22. маја 337. године на сам празник Педесетнице (50 дана по крштењу)⁵.

2.3 Средњи век

У то вријеме развијају се и први облици монаштва. Око 500-те год. Бенедикт је поставио монашка правила, са чиме је основао систем по којима су се управљали манастири. У 8. вијеку долази до проблема око икона, које је византијска страна промовисала. Коначно, 787. год. на другом никејском сабору, борбе су се окончале у корист икона и иконографије.

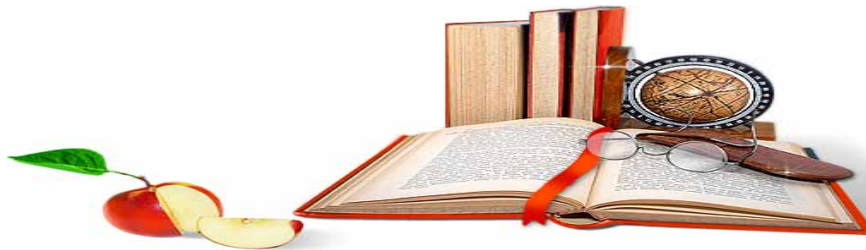
Изван граница Римског царства хришћанство се проширило на Јерменију, Етиопију, Персију и Индију и међу келтска племена. За вријеме Велике сеобе народа, разни германски народи су прихватили хришћанство (Аријска вјероисповијест (међу Готима и Вандалима)) али касније је Римокатоличко Хришћанство надвладало, почевши са Францима. Источноевропски Словени генерално су прихватили Византијски облик хришћанства (као нпр. Русија 988 год). Културне и друге разлике су раздвојиле Источну и Западну цркву и направиле Велику Шизму (1054 год.). Долази до подјеле Хришћанске цркве на Западну (латински језик) са сједиштем у Риму, и Источну (грчки језик) са сједиштем у Константинопољу, са значајним заједницама у Египту и Сирији. Западна и

⁵ Gonzalez, Justo L. Хришћанство: Од ране цркве до реформације (енг: The Story of Christianity: The Early Church to the Dawn of the Reformation), Harper Collins Publishers, New York (1984).

---- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU WWW.MATURSKI.NET ----

[BESPLATNI GOTOVI SEMINARSKI, DIPLOMSKI I MATURSKI TEKST](http://WWW.SEMINARSKIRAD.ORG)
RAZMENA LINKOVA - RAZMENA RADOVA
RADOVI IZ SVIH OBLASTI, POWERPOINT PREZENTACIJE I DRUGI EDUKATIVNI MATERIJALI.

WWW.SEMINARSKIRAD.ORG
WWW.MAGISTARSKI.COM
WWW.MATURSKIRADOVI.NET

NA NAŠIM SAJTOVIMA MOŽETE PRONAĆI SVE, BILO DA JE TO [SEMINARSKI](#), [DIPLOMSKI](#) ILI [MATURSKI](#) RAD, POWERPOINT PREZENTACIJA I DRUGI EDUKATIVNI MATERIJAL. ZA RAZLIKU OD OSTALIH MI VAM PRUŽAMO DA POGLEDATE SVAKI RAD, NJEGOV SADRŽAJ I PRVE TRI STRANE TAKO DA MOŽETE TAČNO DA ODABERETE ONO ŠTO VAM U POTPUNOSTI ODGOVARA. U BAZI SE NALAZE [GOTOVI SEMINARSKI, DIPLOMSKI I MATURSKI RADOVI](#) KOJE MOŽETE SKINUTI I UZ NJIHOVU POMOĆ NAPRAVITI JEDINSTVEN I UNIKATAN RAD. AKO U [BAZI](#) NE NAĐETE RAD KOJI VAM JE POTREBAN, U SVAKOM MOMENTU MOŽETE NARUČITI DA VAM SE IZRADI NOVI, UNIKATAN SEMINARSKI ILI NEKI DRUGI RAD RAD NA LINKU [IZRADA RADOVA](#). PITANJA I ODGOVORE MOŽETE DOBITI NA NAŠEM [FORUMU](#) ILI NA

maturskiradovi.net@gmail.com